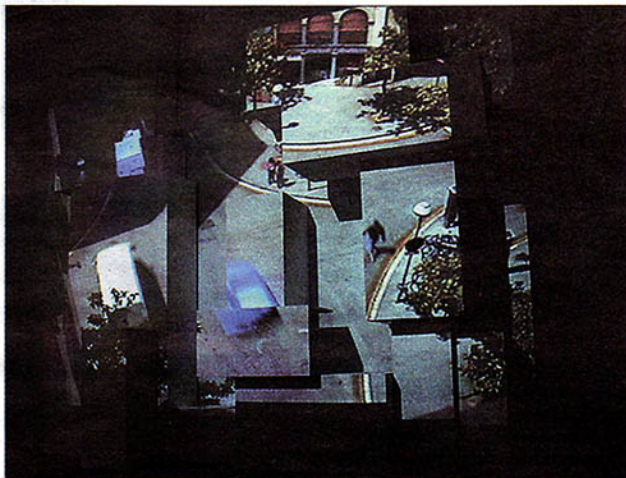

Subsistir, insistir

ANGELA MOLINA

El vídeo és avui un mitjà omnipresent en galeries i fires d'art. El seu poder de seducció, gràcies a alguns autors, corre paral·lel al del cinema i la pintura. Però, ¿què estava passant als Estats Units en el moment en què els pioners del videoart van començar a emergir? ¿Va entrar aquesta pràctica de manera sobtada en la cultura visual o, contràriament, existia en les arts visuals un caldo de cultiu que va propiciar el que Lucy Lipppard va denominar la *desmaterialització* de l'art, el que va suposar el trànsit de l'objecte (la pintura, l'escultura) a la idea? A finals dels seixanta i principis dels setanta, el conceptualisme i el minimalisme eren les tendències dominants en l'àmbit anglosaxó. Els artistes feien ús de la fotografia, el llenguatge, el cinema, les diapositives i les performances per comunicar els temors, angoixes, èxits i posicionaments polítics en uns temps convulsos on tot semblava acabar i començar de nou. Quelcom semblant al que estem vivint avui. La crisi propicia la renovació i descobreix altres vies de supervivència (culturalment parlant).

La consciència del temps va ser clau en els artistes d'aquella generació dels setanta. El vídeo es va convertir en un mitjà per documentar, abstraure, reflectir i transformar els paràmetres de l'espai físic. Andy Warhol, Robert Whitman, Michael Snow, Ger Van Elk, James Coleman, Lothar Baumgarten, Robert Barry, Yoko Ono, William Anastasi van trobar en l'espai de la galeria —en contrast amb el món privat que ofería l'estudi— l'entorn ideal per interactuar amb l'audiència i qüestionar la noció tradicional de percepció. El cas del canadenc Michael Snow (Toronto, 1928) és crucial per entendre com els artistes van interpretar l'espectador com a co-inspirador de l'obra, tal i com mig segle abans havia fet Marcel Duchamp amb alguns dels seus *readymade* —*Bicycle Wheel* (1913), *Rotary Glass Plates (Precision Op-*

Videoinstal·lació de Michael Snow a la galeria Àngels Barcelona.

tics) (1920)—. A *Two Sides to Every Store* (1974), Snow va projectar als dos costats d'una pantalla d'alumini una sèrie d'imatges d'una dona des de diferents perspectives, el que obligava el visitant de la galeria a canviar de punt de vista per apreciar el que veritablement succeïa en pantalla. Va ser una de les primeres manifestacions de l'anomenat cinema *expandit*.

Dimarts passat, la galeria Àngels Barcelona va descobrir els treballs inèdits d'un artista en plenes facultats per a qui el temps és comunicable en un sol i simple esdeveniment, que mai és present, sinó quelcom *infinitiu* en el qual els actes humans i el que s'esdevé en la naturalesa subsisteixen i insisteixen. Snow, en la seva primera mostra a Barcelona, presenta dues videoinstal·lacions i una pel·lícula. *Condensation-A Cove Store* remet a la compressió (condensació) temporal que implica l'acceleració d'una sèrie d'imatges. L'artista filma un racó de la costa de les Canadian Maritimes; deixa sense "enregistrador" el dispositiu abandonat sobre un tripode i que gravarà durant dies els canvis meteorològics i de llum d'una petita platja rocosa —la desembocadura d'un riu— vista des d'un prat. La imatge del mar en moviment, les tempestes i el viatge dels núvols són un *continuum*

que no es pot descompondre, de la mateixa manera que en l'obra titulada *See You Later/Au Revoir*, però aquesta vegada gràcies a un procés de "desacceleració" pel qual una acció trivial —l'*adèu* d'un executiu a la seva secretària dins d'una oficina— es converteix en una fotografia lleugerament activada que dura 45 minuts. És com si la imatge tingués una energia especial, com si una tensió superficial fictícia sortís d'ella, o es pogués empetiïr o allargar, com en el conte d'Àlicia. La tercera peça, un projecte *site specific* titulat *The corner of Braque and Picasso Streets*, es compon d'imatges de trànsit de persones i cotxes del carrer Fortuny reproduïdes en temps real sobre un conjunt de peanyes a la manera d'un quadre cubista. L'obra muta constantment i està subjecta a l'atzar del que succeeix al carrer. La imatge és un altre esdeveniment de superfície, l'exterior és a l'interior, i la galeria surt al carrer. El soroll de l'exterior i el silenci del cub blanc s'uneixen estretament, continuadament. Pur cinema *expandit*.

Michael Snow. Vídeos. Galeria Àngels Barcelona. Carrer Fortuny, 27. Fins al 13 de juny. (A partir del dia 12 i durant 15 dies es projectarà a la galeria un cicle de les seves pel·lícules. A les 19 hores) www.angelsbarcelona.com